

Taleren senere, at Venstre ønskede »fri Handel indenfor Landets Grænser og en Notering, der fremgaar af Forholdet mellem Tilbud og Efterspørgsel«. Alle de andre Restriktionsbestemmelser var man rede til at give fortsat Gyldighed. »Dette gælder altsaa ogsaa en Bestemmelse, som jeg ikke lægger særlig Vægt paa, fordi jeg tror, den er ret intetsigende, nemlig den om Hjemførelse af Valuta, idet det plejer at være det normale«.

Ordføreren for det konservative Folkeparti, *Christmas Møller*, var enig med Handelsministeren i den Betragtning, at man selv under ekstraordinære Forhold maa skabe saa megen Stabilitet som overhovedet muligt, men kunde dog ikke give Tilsagn om den af Ministeren krævede Forlængelse af Lovens Gyldighedstid. Om en Forlængelse af Guldindløselighedens Suspension kunde der efter Talerens Mening ikke herske Tvivl. Hvad en Forlængelse af Valutaattest-Ordningen angaar, var det endnu ikke muligt at faa et klart Overblik over, om Loven har haft den ønskede gode Virkning paa det handelspolitiske Omraade, men de Konservative afviste ikke, at naar en saadan Ordning en Gang var indført og et saadant stort Apparat gennemført, »saa har Erhvervslevet og mange forskellige Interesser naturligvis et overmaade stærkt Krav paa, at man ikke svinger fra det ene til det andet«. Valutakontoret, navnlig dets øverste Ledelse, mente Taleren i øvrigt havde arbejdet fortrinligt. En Simplifikation af Forretningsgangen, hvorved man lod Varegrupper, der ikke spiller nogen stor økonomisk Rolle, gaa igennem uden Valutaattest, kunde overvejes. — Endelig gjorde Taleren en Række Bemærkninger om Valutarestriktionerne og Tanken om fri Valutahandel. Han mente, at som Stillingen nu er, vilde ved Indførelsen af fri Valutahandel betydelige ældre Krav i Forbindelse med de ved Valutaattest-Ordningen skabte Krav paa fremmed Valuta i første Omgang trykke den danske Krone ned i Værdi, men denne Bevægelse vilde, »hvis Valutaattest-Ordningen virker, som den skal, varebegrænsende«, efter en Tids Forløb afløses af den modsatte, »og hvor standser man saa?« Dertil kommer, at Nationalbanken overfor opstaaende meget stærke Krav om fremmed Valuta maatte benytte »en voldsom Diskontopolitik, en voldsom Kreditindskrænkningspolitik«. Overfor den Betragtning, at en forskellig økonomisk Udvikling i Danmark og i England kunde gøre det umuligt for os til sin Tid at stabilisere paa samme Maade som England, gjorde Taleren gældende, at der ikke hidtil har været Grund til at nære Frygt i saa Henseende, »fordi Prisniveauerne i England og Danmark har haft den samme Bevægelse, d. v. s. har været nogenlunde stabile med en meget svagt stigende Tendens«. Endelig hævdede han, at